

Sygn. akt II CSK 450/09

POSTANOWIENIE

Dnia 22 grudnia 2009 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Henryk Pietrkowski

w sprawie z powództwa PG. Spółki Akcyjnej
przeciwko „I.” – Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 22 grudnia 2009 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego
z dnia 5 lutego 2009 r., sygn. akt [...],

odrzuca skargę kasacyjną.

Uzasadnienie

Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Pozwana I. Sp. z o.o. we wniesionej skardze kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 5 lutego 2009 r. wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania oparła na przesłance przewidzianej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., a więc na oczywistości skargi, która miałaby wynikać z notabene niedopuszczalnego oparcia skargi na zarzucie naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. (art. 398³ § 3 k.p.c.), a także z naruszenia art. 328 i 378 k.p.c., które z kolei miałyby doprowadzić do „ustaleń odrębnych od ustaleń sądu I instancji”.

Takie wadliwie konstruowanie istotnych wymagań skargi kasacyjnej spowodowało, że Sąd Apelacyjny wezwał skarżącego do usunięcia wymagań skargi w części dotyczącej wniosku o jej przyjęcie do rozpoznania.

Odpowiadając na to wezwanie autor skargi sformułował dwa pytania, uznając, że stanowią one „nadto wskazanie zagadnienia prawnego, wymagającego wyjaśnienia przez Sąd Najwyższy, w odniesieniu do zarzutu oczywistego naruszenia prawa...”. Pytania sformułowane w piśmie uzupełniającym skargę nie zawierają żadnego wyводу prawnego, nie wykazują więc występowania w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), nie nawiązują nadto do

– powołanej, a nie uzasadnionej w skardze – przesłanki „oczywistości skargi” (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.). Skarga nie spełnia więc wymagania wskazanego w art. 398⁴ § 2 k.p.c.. Ponadto zauważyć należy, że skargą objęty został wyrok Sądu Apelacyjnego, który przez autora skargi został „opisany” jako „wyrok Sądu Okręgowego w Ł. z dnia 29 listopada 2008 r.”, a nie ulega wątpliwości, że zaskarżeniem mógł zostać objęty wyłącznie wyrok Sądu Apelacyjnego z dnia 5 lutego 2009 r. W istocie więc skarga dotknięta jest także brakiem polegającym na wadliwym oznaczeniu orzeczenia, od którego została wniesiona (art. 398⁴ § 1 pkt 1 k.p.c.). Z przytoczonych względów podlegała odrzuceniu (art. 398⁶ § 3 k.p.c.).